

Balázs F. Attila

EXIT

Széttárt kar a táj
a fák tövében villódzó fények olvassák
az ősz panaszos leveleit
testünk is lassan porladó emlék lesz
mint az élet ujjlenyomatait őrző avar

a magasság és a mélység határán
elválík a lélek a testtől
mint termés az ágtól
megszűnik a fent
a lent
az irány
és már ott vagy
mintha csak tükörképeddel egyesülnél

és rájössz
hogy az angyaloknak nincsen szárnyuk
mégis repülnek
és a gravitáció nélküli térben
repülni sem kell
mert ott vagy mindenhol
ahol a találkozások
imára kulcsolt kezek